

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...รัก

โอบทะเลไว้ ด้วยใจรัก เด็กทะเล

ตัวอย่าง

โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก
เด็กทะเล

"นายหัวไม่คิดหรือคะ ว่าเราต่างกันมากเกินไป"

"แม่เหล็กต้องต่างขั้วใช่ไหม นลิน มันถึงจะดึงดูดเข้าหากัน"

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเราในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุขสดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

เมื่อนึกถึงสถานที่ที่โรแมนติกและมีบรรยากาศชวนให้ใจเต้นตึกตักนักอ่านหลายๆ ท่านคงนึกถึงชายหาดสวยๆ น้ำทะเลใสๆ กับสายลมเย็นสบายที่พัดโชยมา 'โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก' เป็นนิยายรักที่ให้บรรยากาศเช่นนั้นค่ะ นี่เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวสามคู่สามสไตล์ซึ่งได้มาพบกันบนเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่ง และความใกล้ชิดสนิทสนมก็ได้ก่อกำเนิดเป็นความรักที่ทั้งหวานทั้งซึ้ง และอบอุ่นชวนให้หัวใจเต้นแรง ทว่าเพียงแค่สารภาพรักออกไปก็เชื่อว่ารักจะสมหวังได้ตั้งใจในทันที เมื่อยังมีฝ่ายที่ลังเลจะตอบรับรักนั้น... งานนี้เราคงต้องมาเอาใจช่วยหนุ่มสาวทั้งสามคู่นี้กันแล้วล่ะค่ะว่าพวกเขาจะผ่านอุปสรรคในรักครั้งนี้ไปได้อย่างไร ถ้าพร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปแล้วลุ้นไปพร้อมๆ กันเลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เด็กทะเล

เด็กทะเลเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก พออ่านมากๆ เข้าก็เริ่มอยากเขียน เลยเริ่มเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกตอนอยู่ ม.ต้น จากนั้นก็เขียนมาเรื่อยๆ ทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว เขียนให้เพื่อนๆ อ่าน แรกที่เริ่มเขียนคือใช้ลายมือตัวเองเขียนในสมุด จากนั้นก็มาเริ่มใช้พิมพ์ดีดแต่งนิยาย พอเรียนปริญญาตรีช่วงปีท้ายๆ มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเองก็แต่งนิยายโดยใช้คอมฯ สมัยนั้นเว็บไซต์พันทิปมีเว็บบอร์ดที่ชื่อถนนนักเขียน ก็เลยเอาผลงานที่ปกติเขียนให้เพื่อนๆ อ่านไปลงไว้และในที่สุดแจ่มใสก็ติดต่อมา

นามปากกา 'เด็กทะเล' เป็นนามปากกาที่เริ่มใช้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย เพราะตอนนั้นเรียนภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล คณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก็เลยเป็นเด็กทะเลค่ะ ปัจจุบันเรียนจบระดับการศึกษาสูงสุดทางด้านทะเลที่ญี่ปุ่นมาได้หลายปีมากๆ แล้ว แต่ก็ยังคงรักที่จะเป็น 'เด็กทะเล' อยู่เหมือนเดิม

แนะนำตัวละคร

นันทิ	นายหัวหนุ่มแห่งฟาร์มไข่มุกบนเกาะกลางทะเล เจ้าของร่างสูงเกินกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป ผมดำตาดำสนิทจุกท้องฟ้ายามคืนเดือนมืด ทำให้ดูมีเสน่ห์น่าค้นหา ปกตินันทิเป็นคนขี้มก แต่อย่าให้ได้ยิน เพราะทั้งสาวน้อยสาวใหญ่เป็นต้องยกหัวใจให้โดยไม่รู้ตัว
นลิน	สาวหัวแหว่งคณะประมง ตัวเล็กบางแต่แสบสันไม่แพ้ใคร โดยเฉพาะรอยยิ้มกวนๆ ที่แฝงอยู่ในดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้ม รับกับผมชอยสั้นสีดำสนิทดูหะมัดทะแมง นลินไม่เคยกลัวใคร ไม่เคยยอมแพ้ใคร แต่กลับต้องพ่ายแพ้ให้กับรอยยิ้มอ่อนโยนของใครคนหนึ่งที่มีให้กับเธอมา
เตชัส	เด็กหนุ่มผิวคล้ำหน้าคมทำทางเป็นผู้นำใหญ่เกินตัว รูปร่างสูงใหญ่ ผมดำตาดำ เจ้าของรอยยิ้มสวยที่ขโมยใจสาวๆ หลายคนได้โดยไม่รู้ตัว
ปาลิตา	หญิงสาวร่างบาง ผมสีน้ำตาลเข้มยาวกลางหลังถูกมัดเป็นหางม้า ดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนช่วยขับให้น่าน่ารักให้ชวนมอง ทำให้เป็นที่หมายปองของใครหลายคน แต่ปาลิตาก็ไม่เคยสนใจใคร ด้วยเป็นคนค่อนข้างเก็บตัวและไม่ค่อยพูด
เกตรา	ชายหนุ่มผิวเข้มร่างสูงใหญ่ เจ้าของเส้นผมสีดำสนิทตัดสั้นทรงทรง ที่ทำให้ใบหน้ายิ่งดูคมมากกว่าปกติ แต่รอยยิ้มขี้เล่นที่แฝงอยู่ในดวงตาคมสีกาก็ช่วยลดทอนความดุนั้นลง
สราริน	ตัวรูปร่างสูงโปร่งและใบหน้าสวยเก๋ประกอกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคมซึ่ง จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากอ้มได้รูปสวย จึงไม่แปลกที่สรารินจะกลายเป็นนางแบบสาวที่น่าจับตามอง

บทที่ 1

กลุ่มนิสิตในชุดไปรเวตนั่งระเกะระกะอยู่ริมฟุตปาร์หน้าป้ายคณะ
กลางถนนสายเล็กหากเป็นถนนสายหลักของมหาวิทยาลัย ร่างโปร่งบาง
ผมซอยสั้นยื่นกอดอกมองไปยังถนนเบื้องหน้าด้วยมายุวน

"หลบเข้ามานั่งก่อนดีกว่าเว้ย ลิน เอ็งยืนอยู่ตั้งนานแล้วนะ"

เสียงเพื่อนผู้ชายที่นั่งเอื้อมอยู่บนฟุตปาร์ตะโกนบอก คนที่ถูกเรียก
ยังยืนเก๊ก

"กะจะให้เห็นรถเป็นคนแรกเลยหรือไง"

วิธีเพื่อนอีกคนที่นั่งอยู่อีกมุมตะโกนถามต่อ นลินละสายตาจากถนน
หันมองเพื่อน

"ก็มันทางนี้ไง นิดมารับเจ็ดโมงเช้า ดูเค้เก้โมงแล้วรถยังไม่โผล่หว่า"

เสียงตอบกลับมาเรียกรอยยิ้มเพื่อนๆ ได้หลายคน แต่กับหญิงสาว
วัยสามสิบต้นๆ ที่เป็นคนคุมฝึกงานหมวดคิวมอหน้าเธออย่างไม่ชอบใจ

"นลิน ทำไมพูดไม่เพราะ ครูก็บอกแล้วว่าโทรไปตามแล้ว รถเข
กำลังเช็คเครื่องอยู่ หรือเธออยากให้รถไปเสียกลางทาง แล้วก็เข้ามานั่งข้างใน
ได้แล้วนะ ไปยืนซ้าส้อยู่กลางถนน เดี่ยวรถก็ชนตายหรือ"

หน้าใสก้มลงมองพื้นซ่อนรอยไม่พอใจ ก่อนจะค่อยๆ ลากเท้าเดินมานั่งใกล้ๆ เพื่อน

"ลินเอ๊ย โดนแต่เข้าเลย"

ปาลิตาว่าป็นหัวเราะ รู้ดีว่าเพื่อนกับอาจารย์ธัญมนไม่กินเส้นกันมากแค่ไหน จะว่าไปก็อาจเป็นเพราะเพื่อนของเธอที่นิสัยแตกต่างจากอาจารย์สุดขีด นลินเป็นพวกอาการลั่นเกินกว่าปกติ ในขณะที่อาจารย์เป็นพวกชอบความสงบนิสัยเรียบร้อย ก็เลยทำให้เข้ากันไม่ได้กระมัง

"ก็โดนประจำล่ะ ไปฝึกงานคราวนี้ไม่รู้จะโดนอะไรบ้าง ตั้งเดือนนะ มีหวังนวม"

นลินโอดครวญเบาๆ อดมองค้อนไปทางอาจารย์ไม่ได้ ปาลิตากลับหัวเราะ ถึงจะหัวเราะแค้นแค้นแค่ไหน เพื่อนเธอก็เป็นผู้หญิงนี่นะ

"ใจไอลิน คราวนี้จะก่อเรื่องอะไร"

วรฑ์เดินเข้ามานั่งใกล้ๆ ถ้ามองอย่างเอ็นดู ไม่ได้เอือมระอา เพราะการก่อเรื่องร้ายๆ แต่ละเรื่องของเธอเพื่อนสาวก็สร้างอารมณ์ขันให้เขาได้เป็นอย่างดี

"ก่ออะไร...เราออกจะเรียบร้อยอย่างกับผ้าพับไว้"

"ในโรงรับจำนำ"

ปาลิตาต่อให้หน้าตาเฉย นลินค้อนขยับ วรฑ์หัวเราะลั่น

"เออนะ เอ็งก็ผู้หญิงนี่นะ ถึงได้ค้อนสวย จริงๆ น้าลิน ตอนเข้ามาใหม่ๆ นะ ข้าเห็นเอ็งน่ารักที่สุดในรุ่นเลยนะเนี่ย"

วรฑ์สารภาพความจริง ความจริง...ที่ก็คงอยู่ในใจของหนุ่มๆ หลายๆ คน ความจริงที่ว่าถ้าให้มองแค่หน้าตา ทั้งคู่ก็เข้าตาโตของนลินเกินขาด ผู้หญิงหลายๆ คนในคณะ แต่นิสัยกับท่าทางของนลินก็ทำให้เธอเกินขาดจากใครหลายๆ คนเช่นกัน

...ก็ไอลินหัวเราะสุดขีด ไม่กลัวใครนั่นล่ะ ที่ทำเอาใครๆ ต่างกลัว

"โอ้ ยังไงเราก็สวยรึนละ"

เธอเอ่ยอ้างถึงตำแหน่งใหม่ที่เพิ่งได้มาเมื่องานเลี้ยงรับน้องคณะที่ผ่านไปได้สองเดือน ตำแหน่งที่เพื่อนๆ หลายคนช่วยกันให้ ให้...โดยที่ไม่ได้โหวตจากหน้าตา หากโหวตจากพฤติกรรมและวีรกรรมต่างหาก และอีกตำแหน่งที่คนได้รับพยายามจะไม่เอ่ยถึง 'ซีไมารุ่น' ซึ่งเธอได้มาด้วยความสามารถพิเศษที่หลายคนยอมรับ

"อ้อ...แล้วไง สวยรุ่นเมื่อไหร่จะมีแฟน"

วรัทถามจ๊ะใจดำเพื่อน นลินทำตาโตมองอย่างค้านๆ

"เอ็งก็ยังไม่เหมือนกันล่ะวะ ก๊ตจัง"

"ข้าไม่ได้ชื่อนั้น"

วรัททำเสียงจะเป็นจะตาย หากนลินไม่สนใจ ปาลิตามองอย่างซ้ำๆ รรถเล็กที่วิ่งประจำมหาวิทยาลัยคันที่จะพานิสิตไปฝึกงานวิ่งตะบึงมาแต่ไกล นลินมองรถแล้วหันกลับมาองหน้าเพื่อน

"จะรอดมั๊ยะเนี่ย วันนี้"

ปาลิตาหันมองสภาพรถที่เข้ามาจอดแล้วอดถอนหายใจไม่ได้ แทนที่ทางมหาวิทยาลัยจะเลือกรถสภาพใหม่มาให้ กลับเป็นรถคันที่ไทม์ที่สุดกระมังที่มากจอดอยู่ตรงหน้าเธอ

"เอาน่า ถึงไม่ถึงก็รู้เองละ ไปขึ้นรถดีกว่า"

ปาลิตาบอกเพื่อนอย่างปลงตก แล้วคนทั้งหมดก็ทยอยกันเดินขึ้นรถไป

เพื่อนร่วมภาควิชาของนลินมีประมาณสิบห้าคน เป็นหญิงสิบคน ไม่ชายไม่หญิงอีกสองคน เหลือเป็นชายแท้ๆ พอจะให้พึ่งพาอาศัย ได้นิดหน่อยอีกสามคน นลินเหลียวมองที่นั่งซึ่งถูกจับจองไปจนหมด สลับกับสบตาเพื่อนสาวแล้วพูดออกมาพร้อมกัน

"ยีน"

"ก๊ิงนี่ลี"

"ไม่มานั่งตักพี่หรือจ๊ะ น้องลิน"

เสียงผู้ชายหนึ่งในสามตะโกนแว่วมาจากหลังรถ วรทัพนัยยิ้มให้
เดินตรงเข้าไปหาเพื่อน ดึงเพื่อนให้ลุกจากที่นั่ง

"ให้สาวๆ นั่งหน่อยน่า สิงห์ไกรภพ"

"ไอ้เวร ข้าซื้อไทรภพ"

เพื่อนที่ถูกเรียกให้เป็นพระเอกไม่ยอมรับตำแหน่ง วรทัพนัยหันรับ
อย่างขบขัน

"เป็นพระเอกไม่ดีหรือไง หรืออยากจะเป็นพิธีกร ตานั่ง"

เขาหันไปสั่งปาลิตา หากเด็กสาวก็หันมามองเพื่อนให้นั่งแทน นลิน
ผลึกเบาๆ ร่างบางของเพื่อนสาวก็ทรุดลงไปนั่งแทนที่หนุ่มคนนั้น

"แล้วแหละ ลิน" ปาลิตายังห่วงเพื่อน

"ไอ้ลินมันแมนจะตาย ตาไม่ต้องห่วงมันหรอก"

จิรสิน อีกหนึ่งหนุ่มในสามหนุ่มสามมุมประจำภาควิชาตอบแทนจาก
ชั้นบันไดซึ่งใช้เป็นที่นั่งแทนเบาะ รถเริ่มเคลื่อนออกจากที่ด้วยเสียงดังลั่น
มหาวิทยาลัย นลินอดน้อยใจไม่ได้

...เพราะบุคลิกอย่างนี้สินะ ที่ถูกมองว่าแมน ว่าแข็งแรงแรง เลย
ไม่จำเป็นต้องห่วงใย ไม่จำเป็นต้องปกป้องก็ได้ แต่เธอก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ
นี่นะ จะให้อ่อนปวกเปียกเป็นสาวๆ เรียบร้อยน่ารักแบบเพื่อนก็ได้
แบบนั้นมันไม่ใช่เธอ...

นลินยิ้มใส่มาดยวนกวนบาทาเพื่อนกลับคืนมาแล้ว

"เดี๋ยวจะแย่งไอ้จิ้ง ตัวอย่าห่วงเลย นลินชะอย่าง"

"อุ่นไปร่อยกับเบาะอย่าง"

จิรสินต่อด้วยสีหน้าเรียบเฉย นลินมองเขม่น ก็ได้แต่มอง เพราะ
กับเพื่อนคนนี้ไม่กล้าจะต่อแฉด้วยสักครั้ง

"เดี่ยวแลกกันนั้"

ปาลิตายังไม่วายกังวล นลินชักไหลอย่างไม่ใส่ใจอะไร ลงไปยืนเกาะอยู่ตรงบันไดรถไฟหลุมเย็นๆ พัดผ่าน หากก็ยืนเก็กเท่อยู่ได้ไม่นาน เสียงอาจารย์คู่ปรับก็ดังมาจากตอนหน้าของรถ

"นลิน ขึ้นมาข้างบนเดี๋ยวนี้นะ อยากจะตกลงไปตายหรือไง เธอนี้สร้างความเดือดร้อนให้ซะจริงๆ"

นลินพยายามนับหนึ่งถึงร้อย ก็สับสนไม่พอดับความโกรธนี้หาก็รู้ละว่าผิด แต่ทำไมพูดกันต๊ิง ไม่ได้หรือ ทำไมต้องทำท่ากอดอย่างกับเธอ เป็นอะไรสักอย่างที่เราประโยชน์ก่อให้เกิดความวุ่นวายขนาดนั้นด้วย มือใหญ่หลายมือช่วยกันดึงให้ร่างบางๆ เข้าในตัวรถ ไตรภพโยนถุงนอนมาให้

"เอาไปนั่งไป"

นลินรับมาอย่างไม่เกียจฉอน วางลงบนพื้นรถแล้วนั่งทับไปอย่างง่ายๆ หลังพิงกับขาปาลิตาอย่างสบายอารมณ์

"ยิ้มหน่อยสิคนสวย"

ปาลิตากระซิบบอกเบาๆ นลินยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้

"อ้อ... ก็ยิ้มสวยดี ยิ้มบ่อยๆ สิ"

วัชรรับลูก คราวนี้ทำเอานลินยิ้มไม่ออก

"ไม่ยิ้มแล้วโว้ย จะนอน" ว่าตัดบทแล้วก็นอนซบบนตักเพื่อนอย่างแสนสบาย

ป้ายแก่ๆ กว่ารถเก่าๆ จะพาตัวเองมาจอดหน้าอาคารไม้ที่คงเก่าคงแก่ไม่แพ้รถ นิสิตเดินลงจากรถทีละคนด้วยท่าที่อ่อนแรง

"อ๊อ... นึกว่าจะตายซะแล้ว"

จอมไว้วายประจักษ์รุ่งเรืองเสียงขึ้นมาก่อน ซึ่งก็ก่อให้เกิดประกายเขียวๆ จากตาของอาจารย์สาวได้อย่างดี นลินยกมือปิดปากแก้มล้างตัวลืบลบอยู่

หลังเพื่อน

"เอาของลงชนเข้าห้องพักกันก่อนนะนิสิต ห้องผู้ชายห้องเล็กข้างหน้า ส่วนห้องผู้หญิงห้องใหญ่ล่ะจะ"

ธันยมมอบกั斌นิสิต ส่วนตัวเธอเองนั้นจะไปพักที่บ้านพักของเจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับเธอ ที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปอีกประมาณห้าร้อยเมตร

"แล้ววันนี้ต้องทำอะไรอีกหรือเปล่าคะอาจารย์"

เสียงของกัญญ์ทิตาถามขึ้น อาจารย์หันมามองเธออย่างใจดี

"วันนี้ยังไม่ต้องจะ พี่หัวหน้าศูนย์ฯ ไม่อยู่ พรุ่งนี้เช้าค่อยพบพี่เขาคนเดียวเอาของเข้าไปเก็บแล้วก็ตามสบายนะจ๊ะ แต่อย่านอนดึกเกินไปนัก พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า เจอกันเจ็ดโมงนะ"

หญิงสาวหันหลังกลับขยับตัวดีที่มักจะก่อเรื่องให้เสมอ หน้าคมผมซอยสั้นเงยมองนกมองฟ้าอย่างไม่รู้รู้อะไร

"นลิน นี่เธอเพิ่งครูพูดหรือเปล่า พรุ่งนี้เจ็ดโมงเช้านะ อย่างเธอจะตื่นไหวมั๊ยนี่"

เสียงถูกผิดกับที่พูดเมื่อครู่อย่างหน้ามือเป็นหลังเท้า คราวนี้นลินหันขวับมามองจ้องหน้าอาจารย์สาวอย่างไม่ยอมแล้ว วรทริบจับป่าเพื่อนไว้อย่างปรามๆ นลินหยุดนิ่งสุดลมหายใจเข้าอย่างพยายามระงับอารมณ์

"พรุ่งนี้...ถ้าไม่ตื่น อยากรจะทำอะไรก็ทำ...ค่ะ"

คำหลังแทบจะไม่หลุดออกจากปาก หากไม่มีแรงบีบจากมือเพื่อน ธันยมเมินไม่มองหน้าคนพูด เดินไปขึ้นรถแล้วบอกให้คนขับไปส่งโดยไม่ได้สนใจลูกศิษย์อีก สาวๆ หลายคนทยอยขึ้นห้องพัก เหลืออยู่แต่ นลิน ปาลิตา วรท จิรสิน และไตรภพ

"ใจเย็นน่า ไอ้ลิน"

วรทปล่อยมือจากป่าเพื่อน เอ่ยปลอบอย่างเห็นใจ นลินพยายาม

จะสงบสติอารมณ์อย่างหนัก

"เออ กำลังเอาใจใส่ตัวยืนอยู่"

เสียงตอบกลับมาพอจะเรียกรอยยิ้มจากเพื่อนได้บ้าง

"สงสัยดวงไม่สมพงศ์กันแหงเลย เอ็งกับอาจารย์นั่นนะ"

ไตรภพเปรย หลายคนพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"อย่าคิดมากเกินไปวะ ทนๆ หน่อยอีกเทอมเดียวก็จบแล้ว"

จิรสินตอบว่าเพื่อนอย่างให้กำลังใจ แล้วเดินผละไปเอาของเข้าไปเก็บไว้ในห้อง

"พวกเอ็งไปเก็บของกันได้แล้ว เดี่ยวลงมาเจอกัน จะพาไปกินข้าวร้านอร่อย"

วรัทสั่ง นลินพยักหน้ารับแฉะๆ อารมณ์เริ่มจะกลับมาคงที่ หันไปช่วยปาลิตายกของเดินเข้าบ้านพัก

ตกเย็นเพื่อนๆ ก็แบ่งกันเป็นกลุ่มๆ ตามความชอบใจ ออกไปหาอะไรกินกันง่าย ๆ ไม่ไกลจากศูนย์ฯ นึก หากกลุ่มของนลินอันได้แก่ ตัวเธอเอง ปาลิตา และวรัท ไปยืนโบกรถอยู่หน้าศูนย์ฯ โดยจะไปกินข้าวริมทะเลตามความต้องการของผู้มีอารมณ์สุนทรีย์ ซึ่งก็คือวรัทนั่นเอง

"ไปไหนไฉนน้อง"

รถกระบะเปิดท้ายจอดเทียบ พี่คนขับเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมเข้มสมกับเป็นคนใต้ตอนต้นๆ คือประจวบฯ สะโงกหน้าออกมาถามด้วยรอยยิ้ม ส่วนคนที่อยู่ข้างๆ ใส่แว่นกันแดดนั่งนิ่งไม่ได้สนใจอะไร นลินส่งรอยยิ้มสดใสเปิดเผยไปให้

"ไปอ่าวมะนาวนะพี่ ผ่านหรือเปล่าคะ"

เสียงใสๆ ถามห้าว หากไม่ลืมหูลงท้ายตามเพศ เธอไม่เคยคิดจะผิดเพศหรือกะนะ มีแต่คนอื่นนั่นแหละ ที่พยายามจะยึดเยียดให้เธอผิดเพศอยู่เสมอ

พี่คนขับพยักหน้ารับ

"โดดขึ้นหลังเลยไ่อน้อง"

ทั้งสามคนปั่นล้อรถขึ้นไปนั่งบนกระบะหลังอย่างคล่องแคล่ว วรท
อดมองเพื่อนสาวที่เหมือนไม่ค่อยจะเป็นสาวทั้งคู่ด้วยรอยยิ้มไม่ได้ ทั้งคู่
ผมซอยสั้นเกือบจะเป็นทรงเดียวกัน หน้าตาก็น่ารักเหมือนๆ กัน แต่ก็ยัง
ไม่มีแฟนกันทั้งคู่

นลิน หรือไอลินของเพื่อน ที่ไม่มีแฟนก็เพราะทำทางห้าวสุดตัวของมัน
และอีกเหตุผลใหญ่ที่ทำให้หนู่มๆ ไม่กล้าจีบ ไม่กล้าคิดจะจีบ ก็เพราะบางที
มันออกจะแมนเกินหน้าหนู่มในคณะเสียด้วยซ้ำ

ส่วนอีกสาว...ปาลิตา เพื่อนคนนี้เป็นคนค่อนข้างเจี๊ยบและเก็บตัว
รักเสียงเพลง ไม่ค่อยชอบเข้าสังคม แรกๆ ก็มีหนู่มมาจีบเยอะ หากแล้วก็
หายจ้อยเมื่อสาวเจ้าไม่ยอมรดน้ำพรวนดิน ต้นไม้แห่งความรักก็เฉาตายไป
ตามระเบียบ

เพียงครู่เดียวรถก็มาจอดอยู่หน้าชายหาดของอ่าวมะนาวที่ตั้งอยู่ใน
เขตทหารของกองบิน 53 คนทั้งสามกระโดดลงจากรถอย่างคล่องแคล่ว แล้วก็
ไปยืนไหว้ขอบคุณอย่างสวยงามอยู่ข้างรถ

"ขอบคุณค่า คุณพี่ใจดี"

เสียงใส ของนลินพอจะดูตรอยยิ้มตรงมุมปากของชายหนุ่มที่นั่ง
ข้างคนขับได้

"เที่ยวให้สนุกนะน้อง"

พี่คนขับบอกแล้วขับรถตรงไป หนู่มสาวทั้งสามยืนมองคนใจดี
จนลับสายตา หันมองหน้ากันแล้ววิ้งตะลุมไปยังชายหาดขาวสะอาด
ที่ไม่ค่อยจะมีผู้คนเท่าใดนัก

ชายหาดของอ่าวมะนาวยังสวยสะอาด เนื่องจากอยู่ในเขตของทหาร

ก็เลยไม่มีการทิ้งขยะอย่างไม่มีเป็นที่ บนพื้นชายหาดเต็มไปด้วยเปลือกหอย
หับหิมตัวเล็กๆ ที่ปาลิตาเฝ้าเวียนเก็บมาดูอย่างชื่นชม ส่วนนลินก็วิ่งลงไป
เตะคลื่นอยู่ในทะเลโน่นแล้ว

"หิวข้าวแล้ว ไปหาอะไรกินกันดีกว่า"

เสียงวรัทร้องบอกเมื่อแสงของดวงอาทิตย์ที่ลับเหลี่ยมเขาไปเริ่มจาง
นลินวิ่งเข้ามาใกล้พร้อมกับคำพูดทำร้ายจิตใจเพื่อน

"อ้วนแล้วนะเอ็ง"

"ไอ้เวร อย่าพูดความจริงสิวะ"

วรัทมองค้อน ความจริงหุ่นอย่างเขาก็เรียกได้ว่ากำลังดีนะ แบบว่า
ท้วมกำลังดีนะ

"เราก็กวแล้วเหมือนกัน ลิน"

เพื่อนสาวบอก ปล่อยเปลือกหอยในมือคืนสู่ชายหาด ก้าวเดินคู่ไปกับ
นลิน ตามวรัทที่เดินนำลื่นๆ ไปยังร้านอาหารแล้ว

ฟ้ามืดสนิทแล้ว ริมถนนมีเสาไฟฟ้าตั้งอยู่ห่างๆ หนุ่มสาวสามคน
เดินมาตามถนนอย่างเรื่อยๆ สบายอารมณ์

"อ่อยจัง"

เสียงนลินตะโกนดังลั่นถนนที่เงียบสงบ ที่ไม่อยากจะบอกความจริงกับ
เพื่อนคือ ตะโกนให้เสียงเป็นเพื่อน ก็ถนนเงียบๆ ที่สองข้างทางยังเป็นเหมือน
ป่าโปร่งๆ และไม่ไกลนักมีภูเขาดังตระหง่านเห็นเป็นเงาตะคุ่ม มันน่ากลัวน้อย
ขณะที่ไหน

"บอกแล้วว่าอ่อย จังอาหารแล้วก็บรรยากาศ"

วรัทรับความดีความชอบ ปาลิตาเดินตามเงียบๆ ทำเพียงแค่อมยิ้ม
โดยไม่พูดอะไร

"ดาวก็สวย" นลินเงยมองดาวพร่างพรายบนท้องฟ้า

"อ้อ... ดาวก็สวย แต่ให้ดีน่าจะมีรถผ่านมาสักคันนะ เราจะได้
โยกกลับศูนย์ฯ ใจ"

วรัทว่า ความจริงแล้วสำหรับเขาสิ่งที่รออยู่หลังอาหารมื้ออร่อยน่าจะเป็น
ที่นอนนุ่มนวลมากกว่าจะเป็นการเดินทางไกลประมาณสามกิโลเมตรอย่างนี้
นลินผู้ไม่เดือดร้อนกับอะไร เดินไปกระโดดไปอย่างร่าเริงกลางถนน แสงไฟรถ
แล่นตรงเข้ามาอย่างช้าๆ แล้วหยุดจอดข้างๆ สาวน้อย

"อ้าว น้องเพิ่งกลับเหรอ"

พี่คนขับรถคนเดิมทักด้วยรอยยิ้มเช่นเคย นลินก็ส่งยิ้มไปให้อย่างดีใจ

"พี่เพิ่งกลับเหมือนกันหรือคะ"

"ใจ เราจะไปไหนล่ะ"

"กลับศูนย์ฯ ครับ" วรัทเสนอหน้าเข้ามาบอก

"งั้นขึ้นเลยน้อง จะไปส่งให้"

พี่เจตนาของนลินร้องบอก นลินชะโงกหน้าเข้ามามองในรถ คนที่นั่ง
ข้างๆ คนขับก็ยังใส่แว่นกันแดดไม่ยอมถอด เธอมองอย่างแปลกใจ

"พี่ๆ พี่คนนั้นเขาตาบอดเหรอ มิน่าล่ะ ไม่ยอมถอดแว่นกันแดด"

เธอกระซิบกับคนขับเบาๆ แต่คนที่ถูกกล่าวถึงก็สะดุ้งด้วยได้ยินชัด
ปาลิตารับฟังเพื่อนให้รีบป็นขึ้นกระบะหลังอย่างรวดเร็ว ด้วยกลัวคนขับ
จะเปลี่ยนใจเพราะปากเพื่อน วรัทรีบยกมือไหว้ขอโทษ

"ขอโทษนะครับพี่ เพื่อนผมมันปากไม่ดีนะ ปากมันเป็นอย่างนี้เอง แต่
ใจไม่มีอะไรหรอก"

"ไม่เป็นไร เพื่อนพี่ไม่ใช่คนใจแคบ เนอะนายภนต์"

เขาหันไปพยักพยอกกับเพื่อน เสียงถอนหายใจดังมาเบาๆ จากผู้เสียหาย
ก่อนจะยกไหล่อย่างปลงตก

"ก็ต้งทำอะไรอยู่ ขึ้นรถเร็ว เสียเวลาพี่เขาน่า"

เสียงตัวดันเหตุตะโกนเร่งมาจากหลังรถ วรัทชักอวยากจะลงไม้ลงมือ

กับเพื่อนซะแล้ว ชายหนุ่มคนขับหัวเราะเบาๆ

"ไปก็ตังขึ้นรถ เพื่อนเร่งแล้วนะ"

"ผมไม่ได้ซื้อนี่พี่"

เขาพยายามจะแก้ตัว ก่อนจะตัดสินใจรีบกระโดดขึ้นรถไป

"มาฝึกงานที่นี่หรือน้อง"

พี่คนขับถามเมื่อจอดรถลงตรงหน้าศูนย์ฯ

"ครับผม มาฝึกเดือนหนึ่งครับพี่"

"งั้นก็ขอให้สนุกนะ ว่าแต่น้องพักที่บ้านพักนี้หรือ ระวังตัวหน่อยแล้วกัน
เน้อ"

เสียงเตือนกลัวหัวเราะ

"เฮ ไปได้แล้ว"

เสียงดูๆ เข้มๆ ของเพื่อนดังชัด พี่คนขับเลยยกมือโบกลา นลิน
ยืนหน้ามา

"พี่ทำไมดูจังนะ"

"นลิน"

ปาลิตาดึงเพื่อนมาทางด้านหลัง เอามืออุดปากเพื่อนไว้ เกตรา
หัวเราะลั่นอย่างถูกใจ

"อย่าคิดมากน้อง พี่ไปละ คือนั่นนอนให้หลับเน้อ"

เขาร้องบอกแล้วขับรถออกไป ทิ้งปริศนาน่าสงสัยไว้ให้หนุ่มสาวที่ยืน
มองตากัน

"เราพูดอะไรผิดเหรอ"

นลินหันมาถามเพื่อนอย่างไม่รู้เรื่องอะไร ปาลิตาถอนหายใจแรงๆ
อย่างให้เพื่อนรู้ว่าเหลือจะทนแล้ว

"ลีน แกนะแก ไม่รู้ตัวเอาซะเลย"

ปาลิตาก้าวเดินนำเข้าไปในศูนย์ฯ ผ่านต้นตะเคียนใหญ่ที่อยู่ไม่ห่างจากประตูเท่าใดนัก เธออดหันมองไม่ได้ ที่ลำต้นตะเคียนมีผ้าแพรสีผูกอยู่หลายผืน และข้างหน้าก็มีศาลเล็กๆ ที่ถูกก่อขึ้นง่าย ๆ ก้านธูปยังเหลือปักอยู่ในกระถาง สร้างความศรัทธาดีสิหน้าห้วยเกรงขึ้นอีกโซ ทั้งสามคนต่างหยุดยืนดู แล้วก็หันมองสบตากัน จากนั้นทั้งหมดก็รีบยกมือไหว้ทำความเคารพ ก่อนจะเดินแทบเป็นวิ่งเข้าไปสมทบกับเพื่อนๆ ที่นั่งกระจัดกระจายอยู่หน้าเรือนพักทันที

"ว่าต่อดิ ตา"

นลินเอ่ยหลังจากที่ทรุดลงนั่งบนกระดานหนังสือพิมพ์ที่เอามาปูนั่งบนพื้นกลางลานหน้าที่พัก ปาลิตาทรุดลงนั่งตามแล้วมองหน้าเพื่อนอย่างแปลกใจ

"ว่าเรื่องอะไร"

"ก็เรื่องที่ว่าค้างหลังจากที่ลงจากรถพี่เจตินะสิ ว่าไง เราทำอะไรผิด"

ปาลิตาทอหนายใจมองหน้าใส่ชื่อของเพื่อน แล้วก็หันไปมองสบตาวรรีท วรียักษ์ไหลโยนหน้าที่กลับมายังเพื่อนสาว

"ก็ลินนะไปว่าพี่เขา...คนที่ใส่แว่นดำนะ ทั้งที่ว่าเขาตาบอดเออ ดุเออ เขาไม่ดำให้ะดีเท่าไรแล้ว"

"อ้าว...เขาไม่ได้ตาบอดหรือ แล้วที่ดูก็ดูจริงไม่ใช่หรือไง เราว่านะ ที่ดูก็เพราะตาบอดแหงเลย ตาบอดมองอะไรไม่เห็น ก็เลยอารมณ์เสียง่าย"

เธอว่าเป็นตุเป็นตะ วรียักษ์เพื่อนเบาๆ ไปซะที่

"เอ็งนะนะ พี่หลังอย่าพูดเลยดีกว่า"

นลินยกไหล่ลั่นนอนแผ่ลงบนลานนอกกระดานหนังสือพิมพ์ง่าย ๆ

"ตกลงทีหลังจะเย็บปากไว้ให้สนิท จะไม่พูดเลย เอ๊ย ว่าแต่..."

เธอสปริงตัวลุกนั่งบ๊อบบี้

"เบาๆ หน่อยก็ได้ กระโดดกระเดกอย่างนี้นี่เล่า อาจารย์ฉันเขาถึง

"ไม่ชอบแกล"

ปาลิตาว่าเพื่อน นลินทำหน้าที่เมื่อเมื่อได้ยื่นชื่ออาจารย์คู่ปรับ

"อย่าพูดเลยนะ ว่าแต่ที่เมื่อก็พี่คนขับพูดนะ เรื่องอะไรหรือที่ทำให้ระวัง"

"เรื่องอย่างว่าแหละเลย"

เสียงไตรภพดังแทรกมาแล้วทรุดลงนั่งไถ่ๆ จิรสินเดินตามมาสวมบท

"เรื่องอย่างว่าอะไร" นลินถามอย่างไม่เข้าใจ

"อย่าทะเล่งนะเอ็ง"

วรทิปถามเพื่อน ไตรภพทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

"ก็เรื่อง...ผีไง"

พอถึงคำสำคัญเขาแกล้งทำเสียงต่ำให้ได้บรรยากาศ นลินนั่งมองตาโต
อย่างอวยากรู

"เมื่อก็พวกแกลไม่อยู่กัน พี่เมซซี่เนียร์เรานะมาหา แกลทำงานอยู่ที่นี้ไง
แกลมาเล่าให้ฟัง"

ไตรภพเล่าอย่างเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน จิรสินนั่งมองนิ่งๆ
อย่างขำๆ

"แล้วไงอีกไถว้ย"

นลินถามอย่างตื่นเต้นไปด้วย หากก็ยังไม่วายแกล้งเรียกชื่อเพื่อนผิดๆ

"พอเลยไอรินน้ำ ไม่เล่าแล้วเว้ย"

เพื่อนท่างอน นลินหัวเราะลั่น

"หัวก็ยังไม่ลั่น ทำไมใจน้อยแล้ววะ จะเล่าไม่เล่า"

แล้วไตรภพก็ทนความอยากเล่าไว้ไม่ไหว เริ่มเปิดปากพูดอีกครั้ง

"พี่เมซเซาบอกว่าที่นั่นะเขี้ยนมาก โดยเฉพาะนี้เลย เจ้าแม่ตะเคียนทอง"

เขาพยักหน้าไปทางต้นไม้ใหญ่ แล้วยังยกมือไหว้อย่างเคารพด้วย

"แล้วไงอีก"

"เขาบอกนะ วันดีคืนดีก็จะมีผู้หญิงสาวใส่ชุดไทยเดินออกมาจาก

ต้นตะเคียน"

"สวยมัย" วรัทธามอย่างที่สูงสัย

"สวยว่ะ เขาบอกว่าสวย"

"แล้วไงอีก แค่นี้หรอ"

ปาลิตาถามขึ้นมาบ้าง ไตรภพรู้สึกเสียหน้ายิ่งนัก จึงพยายามจะค้นหาเรื่องมาเล่าขำขันเพื่อนให้มากขึ้น โดยไม่ทันสังเกตถึงความเจ็บแบบผิดปกติของขาโจ้ประจำภาคิวิชา

"พี่เขาบอกนะ ที่บ้านพักพี่เขาจะมีเสาดกน้ำมันอยู่กลางบ้านด้วย แล้วตอนกลางคืนบ้านก็จะสั่นเหมือนมีใครมาเขย่า บางทีก็มีเสียงของปาเข้ามาที่ตัวบ้าน ที่หน้าต่าง..."

"แกไปทำอะไรให้ชาวบ้านเขาเกลียดหรือเปล่า คนเขาเลยมาขังของเอา"

วรัทธาดตอบอย่างไม่เชื่อถือ ไตรภพมองเขม่น

"ไม่เชื่ออย่าลบหลู่นะเว้ย แล้วอีกอย่างพี่พี่เขาบอกได้ยินทุกคืนเลย คือเสียงผู้หญิงร้องไห้ พี่เขาก็เลยต้องกินเหล้าให้เมาแล้วหลับไปเอง ไม่งั้นนอนไม่ได้หรอก"

"หาเรื่องกินเหล้าละสิไม่ว่า"

ปาลิตาว่ากลัวหัวเราะ ไม่ได้เชื่อถือเท่าไร เธอเหลียวมองเพื่อนสาวคนหนึ่งเจ็บปวดผิดปกติ หน้าใสๆ ออกจะซีดขาวว่าทุกครั้ง เธอมองอย่างประหลาดใจขยับปากจะถาม หากเสียงของไตรภพก็ดังขึ้นเล่าขำขันเพื่อนก่อน

"เออ ไม่เชื่อก็อย่าเชื่อ พี่เขาเล่าอีกนะเว้ย ที่บ้านพักนี่นะ"

เสียงของไตรภพทำเอาเพื่อนทุกคนหันมองตัวเรือนพักที่ก่อสร้างด้วยไม้อายุเกือบร้อยปีเป็นตาเดียวกัน

"เฮ้ย ไตร หยุดเถอะ"

เสียงใครบางคนปรามขึ้นเบาๆ หากไตรภพติดลบมบเสียแล้ว

"ยามของที่นี่นะ เคยมานั่งเฝ้ายามอยู่ตรงบันไดหน้าบ้านนี่ละ แล้ว

อยู่ๆ ก็วูบไปเลย ตื่นขึ้นมาอีกที ไม่รู้ว่าตัวเองมานอนกลิ้งอยู่หน้าบ้านได้อย่างไร
แล้วมีอีกนะ จำสะพานขาวๆ ที่เชื่อมระหว่างที่นี่กับศูนย์ฯ ทางด้านหน้า
ได้มั้ย"

"อ้อ จำได้ เป็นสะพานข้ามคลองไผ่มัย"

วรัทพัยหันมารับ ลมรอบๆ เริ่มแรงจนคนที่แขนชกจะลุกตั้ง

"อ้อ...ตรงนั้นละ ซีเนียร์เราอีกกลุ่มที่เคยมาฝึกงานที่นี่นะ เขาเดินไป
ส่งเพื่อน ก็ไปกันหลายคนนะ ตอนไปก็ตึกแล้ว ตอนหาไปก็ไม่มีอะไรหรอก
แต่ตอนขากลับนี่ดิ พวกเอ็งรู้จักพี่ไผ่มัย พี่ไผ่มน่ะมองลงไปในคลองที่มีเรือ
จอดลอยอยู่ พี่แกเห็นอะ"

"เห็นอะไร"

"เห็นคนนั่งอยู่ในเรือ...พวกเอ็งคิดดูดิ เกือบเที่ยงคืนแล้วนะเว้ย
ใครจะมานั่งอยู่ในเรือ ยัง...แค่นั้นยังไม่พอ พี่กวดที่เดินไปด้วยกันมองไป
อีกทาง เห็นเงาขาวๆ นั่งห้อยขาอยู่บนราวสะพาน แล้วหลังจากนั้นก็ต่างคน
ต่างวิ่งเลย พอตอนเช้าพี่เขาก็ก้ามยาม ถึงได้รู้ว่าเมื่อก่อนแถวนี้ละ เป็น
สุสานเป็นป่าช้ามาก่อน นี่ถ้าไม่ใช่สถานที่ราชการมีหวังเย็นยิ่งกว่านี้อีก"

ไตรภพมองเพื่อนๆ แล้วยิ้มออกมา เมื่อเห็นอาการขลุ่ยตึงของเพื่อน
ที่นั่งฟัง

"โอ้เฮีย...แค่นี้เองหรือวะ"

วรัทกัฒนพุดออกมา ปาลิตามองนลินอย่างเป็นห่วง เพื่อนนั่งก้มหน้า
อยู่นานแล้ว เธอเอื้อมไปแตะมือเพื่อน มือนี้มๆ เย็นเฉียบ

"ลีน แกเป็นอะไรหรือเปล่า"

หัวที่ปกคลุมด้วยผมยุ่งๆ สายปฏีเสธ

"แนใจนะ"

คราวนี้เปลี่ยนมาเป็นพัยกหน้ารับแทน ปาลิตาเลยหันไปจ้อง
คนที่ยังจะเล่าเรื่องเขย่าขวัญเพื่อนต่อ

"ยังเว้ย ยังไม่หมด ในห้องพักผู้หญิงนะ...เฮ้ย"

ไทรภพร้องอุทานเมื่ออยู่ๆ นลินก็ลุกขึ้นพรวด ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ก็สะดุ้งสุดตัว

"ลิน เอ็งเป็นอะไร" วร็ทร้องถามอย่างตกใจ

"พอ เลิกเล่นแล้วไปนอนได้แล้ว"

นลินพูดห้วนๆ พยายามจะข่มความกลัวให้มิด จิรสินมองเพื่อนแล้วแอบยิ้ม

...ไอลินกลัวอะจนเสียงสั่น แต่ดันพยายามทำว่าข้าไม่กลัว ก็มีมุมน่ารักเหมือนกันนี้หว่า

ส่วนไทรภพหัวเราะลั่นอย่างไม่เกรงใจเพื่อน

"เอ็งกลัวหรือวะ ลิน โธ่ นี่กว่าจะแน่น เอน่า ฟังเรื่องนี้ให้จบก่อนในห้องพักผู้หญิงนะเว้ย เห็นมัยว่ามีพัดลมเพดานอยู่ นั่นล่ะ เขาเล่ากันว่ามีคนมาผูก...เฮ้ย ไอลิน!"

ไทรภพอุทาน เมื่อนลินหันไปคว่ำจอบของคณงานที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาถือกระชับมั่นไว้ในมือ พร้อมกับยกขึ้นสูงอย่างเตรียมพร้อมที่จะฟาดลงไปบนหัวเขาได้ทุกเมื่อ วร็ทรีบยึดแขนเพื่อนไว้แน่น

"ใจเย็น ไอลิน ใจเย็น พุทโร ท่องพุทโร นับหนึ่งถึงพันเลย"

วร็ทพูดปลอบ ส่วนปาลิตาช่วยปลดอาวุธออกจากมือเพื่อน จิรสินรีบดึงไทรภพหลบไปอีกทาง หากตัวตันเรื่องยังไม่วายหันมาแซว

"คืนนี้เวลานอนอย่าลืมมองที่พัดลมนั่น"

จิรสินยกมือขึ้นอุดปากเพื่อนไว้แน่น แล้วลากตัวคนปากดีให้หลบหายไประยะไกลจากสายตาอาฆาตของนลิน วร็ทปล่อยมือเพื่อนลง มองหน้าใส่ที่ยังซีดอยู่ แล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

"กลัวแล้วทำไมไม่บอก"

นลินพูดไม่ออก เอื้อมมือไปเกาะปาลิตาแน่น

"ก็นึกว่ามันจะเล่นคนเดียว"

เสียงแก้วอ่อยๆ ดังมา ปาลิตาหัวเราะ ส่งจอบอันที่ทั้งใหญ่ทั้งหนัก ให้วรัทถือไว้ แล้วเดินจูงมือจนลินตรงไปยังห้องพัก

"ตา คีนนี้...จะโผล่ม้ามัย"

เสียงนลินถามอย่างไม่มั่นใจก่อนจะก้าวเข้าห้องนอน ซึ่งตอนนี้เพื่อนคนอื่นๆ ก็เข้านอนกันหมดแล้ว ปาลิตาหัวเราะ ขี้ขมเพื่อนอย่างอดใจไม่ไหว

"เดี๋ยวจะสอนสวดมนต์บทหลังนะ เขวากันมีชะงัดเลย แล้วคีนนั้นลินจะฝันดีที่สุด เราสัญญา"

เช้าตรู่ นิสิตที่มาฝึกงานทุกคนมายืนรอรออาจารย์ผู้คุมฝึกงานอยู่หน้าอาคารที่พัก นลินหน้าตาฟ่องใสยืนอยู่เคียงข้างปาลิตา ส่วนไทรภพนั่งหลับพิงจिरสินอยู่ข้างๆ บันได

"เมื่อคีนนอนไม่หลับหรือไง"

นลินถามเพื่อนด้วยสีหน้ากวน กลับเป็นตัวแสบประจำภาควิชาตามเดิม จिरสินมองหน้ากวนๆ แล้วอดขำไม่ได้ เมื่อวานนลินหมดท่าเลยจริงๆ นั่นละ นลินมองหน้าที่กลั่นหัวเราะของเพื่อนอย่างไม่พอใจ

"ข้าอะไรนายจิ"

"ข้าคนกลัวผี"

เขาบอกหน้าตาเฉย นลินทำท่าจะเข้ามากระซุกคอเสื้อเพื่อนให้ได้ หากไม่ติดมือเหนียวๆ ของปาลิตาที่ยึดไว้มั่น

"นายจิ"

"ไม่ได้ขำแก ไอ้ลิน ข้าไอ้ไทรมัน เมื่อคีน...เจอะ"

"เจอะอะไรหรือ"

นลินเข้ามาถามอย่างอยากรู้ วรัทส่ายหัวอย่างระอาเพื่อน

"ไม่กลัวแล้วหรือไงอี ถึงอยากฟัง"

"ก็เข้าแล้วไง มันสว่าง...ไม่น่ากลัวเท่าไร"

เสียงนลินตอบกลับมาพร้อมรอยยิ้มประจบ

"เมื่อคืน นายที่นั่นนอนตื่นทั้งคืน แล้วก็ละเมอว่าใครก็ไม่รู้นอนทับอกมัน"

จิรสินเอ่ยปากเล่า ไตรภพรีบลืมตามมาเล่าต่อทันทีอย่างออกท่าออกทาง

"อ้อ เป็นเงาดำๆ ใหญ่ๆ นะ มานอนทับอยู่บนนี้เลย ให้อเราก็กพยายามตื่น พยายามจะเรียกพวกนี้ เราว่าเราตะโกนไปแล้วนะ แต่มันไม่ออกจากคอเลย"

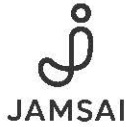
"จริงๆ นะ" นลินถามอย่างสนใจ

"จริงดิ ไม่เชื่อก็นี่ก็ลองไปนอนที่ห้องดูสิ เผื่อจะได้เจอบ้าง"

ไตรภพพูดหน้าตาเฉย นลินสละบัดหน้าก่อนขยับ

"ไเอ้บ้า"

เธอล่วงเดินจากมา พร้อมๆ กับเสียงหัวเราะตามหลังของพวกผู้ชาย

โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก
เด็กทะเล เขียน

จำนวน 288 หน้า

ราคา 249 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 8 กุมภาพันธ์ 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2710-3

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์ใสต์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขุมวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

editor@jamsai.com

www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

“เรามีต้นไม้มองให้มัน”

ถูกต้นไม้มองออกมาให้เธอ นลินรับมาดูอย่างแปลกใจ

“ต้นอะไรคะ นายหัว เดฟหัวใจ?”

“หัวใจเหมือนกัน แต่เป็นโฮยาหัวใจ ไม่ใช่เดฟหัวใจ เพราะเป็นหัวใจที่ดวงโตกว่า...”

เขาเอื้อมมือมาเปิดถุงให้เธอเห็นใบไม้หนาๆ สีเขียวที่มีรูปทรงคล้ายหัวใจ

แล้วเงยมองสบตาเธอด้วยรอยยิ้ม

“ช่วยดูแลหัวใจเราหน่อยนะ นลิน”

เพราะเธอแตกต่างจากใครๆ ที่เคยพบ หัวใจจึงสั่งให้เขาพาตัวเองเข้าไปใกล้ชิด...

เพราะเขาแตกต่างจากเธอในทุกๆ ด้าน หัวใจจึงไม่ยอมรับความรู้สึกที่เขามอบให้...

หลังมีเรื่องกับอาจารย์ทำให้ ‘นลิน’ นิสิตสาวคณะประมงเกือบฝึกงานไม่จบ

กว่าในความโชคร้ายยังมีเรื่องดีๆ เมื่อรุ่นพี่ที่ศูนย์วิจัยช่วยให้เธอได้ไปฝึกงาน

ในฟาร์มไข่มุกบนเกาะกลางทะเลของ ‘นภนต์’ นายหัวหนุ่มขี้มียาก

ความใกล้ชิดได้ก่อกำเนิดเป็น ‘รัก’ หยั่งรากลึกอยู่ในใจของคนทั้งคู่...

หากแต่รักครั้งนี้กลับไม่ง่ายที่จะเริ่มต้น เมื่อความแตกต่างและความหวาดกลัวที่จะรัก

ได้กลายมาเป็นอุปสรรคสำคัญ ทำให้หญิงสาวไม่กล้าก้าวออกไปรับความรู้สึกนั้นไว้...

แล้วเช่นนี้เขาต้องทำอะไร... เพื่อให้หัวใจของเขาและเธอได้อยู่ใกล้กัน!?

ชวนคุณมา
อ่านหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE

ดูและรักด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2710-3

9 786160 627103

ราคา 249 บาท